

Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at man let vil kunne finde en Dagsorden, der, selv om man vilde krybe i et Møsehul, saa lidt kunde forstrække os som denne Dagsorden. Men denne Dagsorden fremfører det ærede Medlem som et Skræmmebillede mod at optage vor Gerning paa det samme Standpunkt hvor vi forlod den. Højre var alene imod den, og der var dog selv i Højre ikke liden Anerkendelse for dette Forslag, men ogsaa derom er jeg uenig med det ærede Medlem. Højre her maatte være forsigtigt, da det andet Højre endnu ikke havde talt, og Ministerens politiske Stilling var jo, som vi alle kende den. Hvorfor skulde vi saa paa Forhaand lade os fræmme bort fra at begynde paa det Grundlag, som vi den Gang havde lagt? Skulde vi lade os fræmme bort, fordi de daværende Forhold, det daværende Højre, var os imod. Jeg kan for mit Vedkommende ikke forstaa det. Det forandrede Syn paa disse Forhold fra det ærede Medlems Side maa bero paa hans forandrede politiske Stilling. Jeg maa derfor fastholde Nødvigheden af vort Forslag, som ogsaa er til Behandling her ifølge den højtærede Formands Tilladelse, som jeg for Resten paastøner, thi man kan ikke dele dette i to Numere. Jeg fastholder, at vort Forslag er det korrekte Udgangspunkt for dette Spørgsmaals Behandling, men paa den anden Side maa jeg i høj Grad være imod, at Flertallet her i den ærede Forslagsstillers Person har forladt dette Standpunkt og paa Forhaand gjort en rationel Behandling umulig. Det er for mig — jeg gentager det — et Fingerpeg om, hvad Vej vi nu herester i Reformspørgsmaal skulle staa ind paa. Man skal opgave sit tidligere Arbejde, sine tidligere velbegrundede Beslutninger, blot det gælder en Smule, blot en Tiendedel Procent af Formuen, blot det lugter af noget i den Retning, som kan være ubehageligt for nuværende eller tilkommende Benner. Vi skulle passe paa at lave det saaledes, at det ikke frastrøder i Begyndelsen, saa kunne vi jo lirk ved det under Forhandlingerne. Vi skulle tilintetgøre vort Arbejde gennem lange Tider paa denne Maade for at behage et Mindretalsparti, der ikke kunde holde sig ved Magten uden at bryde Grundloven. Først skulle vi finde os i dette, og dernæst skulle vi tigge om Smulerne fra de høje Herrer's Bord. Der kan ødelægges meget paa denne Maade, og et kan der navnlig sørges for, at et demokratisk Parti aldrig kommer til dets grundlovmæssige Ret her i Landet. Paa Enkelthederne skal jeg ikke komme ind, og de Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde angaaende Enkelthederne, skal jeg ikke indlade mig paa. Det er naturligt saaledes, at En-

kelthederne vil det ligge nærmere for at behandle i et Udvalg. Jeg har kun taget Ordet her for at anfille disse Betragtninger, som særlig angaa dette store Spørgsmaal, men som kunne have deres Adresse ogsaa til hele Karakteren af de Herrer Sammensmæteres Politik.

Judenrigsministeren (Singerløb):

Efter den Maade, Sagen er stillet op her — og det var først, da det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkrets (Berg) første Gang havde Ordet, at jeg blev gjort opmærksom derpaa — maa jeg antage, at bægge disse Forslag, som angaa et væsentlig fælles Emne, foreligge til Behandling, altsaa det Forslag, for hvilket det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkrets (Vojens) er Forslagsstiller, og det Forslag, for hvilket det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkrets er Ordfører. Dette ærede Medlem karakteriserede bægge disse Forslag som gamle Bekendte, og til en vis Grad kan det med Føje siges. Det saakaldte Monradste, rigtig nok omændrede, Forslag er til visse en gammel Bekendt, i ethvert Tilfælde for mig og vel for Tinget ogsaa. Det Forslag, som er blevet fremjat af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkrets, indeholder vel ganske sikkert noget, som har været forelagt tidligere, navnlig paa et enkelt Hovedpunkt, Ansættelsen af Staten i Opholds kommunen, men i øvrigt indeholder dette Forslag meget væsentlig nyt, hvad jeg allerede har dvælet ved tidligere og senere skal komme nærmere ind paa. Jeg ønsker dog først at sige lidt om det Forslag, som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkrets er Ordfører for. Det ærede Medlem mindede her om Stillingen for nogle Aar siden, da jeg ogsaa var Medlem af dette Ting. Jeg tror, det var i Samlingen 1882—83, da Biskop Monrad indbragte det Forslag, som det ærede Medlem og Medforslagsstillere nu have optaget i en ændret Stikelse (Berg: Nej, ganske i den samme Stikelse!) Ja, ganske i den samme Stikelse, hvori det endelig blev vedtaget af Folketinget, men ikke i den Stikelse, hvori det oprindeligt blev forelagt af Monrad. Jeg nævner dette og accentuerer det, fordi jeg antager, at det ærede Medlem og hans Kolleger mene dermed, at der her foreligger et godt og særvidt Forslag, som er vedtaget af Folketinget, og som derfor nu kunde gaa videre. Jeg skal blot henstille det, men jeg tror, at der vil kunne være god Anledning til at nævne det. Det ærede Medlem mindede om, at daværende Indenrigsminister Steel havde nægtet at forhandle med Folketinget, og at den daværende